U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **A. L.**, zastoupeného Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, pošt. přihrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, č. j. OAM-279/LE-BE02-LE22-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 3. 2016, č. j. 32 Az 8/2015 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové. Namítal, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o důvody žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, a že nesprávně hodnotil relevanci ekonomických a sociálních důvodů. Žalovaný nesprávně posoudil rovněž hrozbu vojenské služby žalobce v případě návratu do země původu, a to v situaci existujícího ozbrojeného konfliktu. Žalobce se pro případ návratu na Ukrajinu obával politického pronásledování kvůli svým politickým názorům na probíhající konflikt a zdůraznil, že na tyto politické důvody nebyl v řízení před správními orgány dotazován.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány země svého původu, takže nelze dospět k závěru, že by byl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Nebylo ani prokázáno, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Tyto zákonné důvody poskytnutí azylu nelze rozšiřovat a

přiřazovat k nim sociální a ekonomické důvody (nemožnost najít práci v zemi původu a snahu o její nalezení v České republice). Azylově relevantním důvodem není ani snaha vyhnout se vojenské službě, a to ani v případě rizika účasti ve vojenském konfliktu.

[4] Soud neshledal ani důvody poskytnutí azylu podle § 13 (sloučení rodiny) ani podle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. U žalobce neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a nebo 14b tohoto zákona. Situace na Ukrajině nemá povahu ozbrojeného konfliktu ohrožujícího civilní obyvatelstvo, jak vyžaduje § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a žalobce netvrdí žádné individualizované nebezpečí, plynoucí pro něho ze situace na Ukrajině (kromě již uvedeného nebezpečí povolání k výkonu vojenské služby).

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že krajský soud stejně jako žalovaný nezjistil řádně úplný a aktuální skutkový stav pokud jde o skutečnosti odůvodňující udělení azylu. Při vědomí odlišné judikatury správních soudů dovozuje, že k právům, jejichž ochrany se lze v řízení o udělení mezinárodní ochrany dovolat, náleží i právo nebýt vystaven tíživé ekonomické situaci, jmenovitě nedostatku pracovních příležitostí, jsou-li důsledkem politického vedení v zemi původu. Odkazuje přitom na ústavní a mezinárodněprávní zakotvení hospodářských, sociálních a kulturních práv v Listině základních práv a svobod, resp. ve Všeobecné deklaraci lidských práv a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech

[6] Nedostatečné zjištění skutkového stavu a jeho hodnocení žalovaným i krajským soudem namítá stěžovatel rovněž ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině a k nebezpečí, že v případě návratu bude muset nastoupit vojenskou službu a mohl by být nasazen i do ozbrojeného konfliktu. Zdůrazňuje přitom politickou povahu konfliktu a vyjadřuje obavu ze svého pronásledování pro odmítání tohoto konfliktu.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její důvodnost a nespatřuje v postupu soudu ani svém žádné pochybení. S odkazem na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudek krajského soudu se poté vyjadřuje k jednotlivým stěžovatelovým námitkám. Mimo jiné uvádí, že podle Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 115045-LPTP ze dne 9. října 2015, týkající se výkonu vojenské služby na Ukrajině, vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny bojových operací; mohou zde sloužit pouze dobrovolně. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit

judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel toliko obecně konstatuje, že shledává přesah vlastních zájmů v zásadních pochybeních krajského soudu a žalované při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky žalovanou a soudem, které mají přímý dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve výše uvedeném smyslu nezjistil, kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[11] Krajský soud se zevrubně zabýval hodnocením skutkové situace stěžovatele a jejím posouzením z hlediska jednotlivých typů mezinárodní ochrany. Stěžovatel v žádné fázi řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a že by byl proto byl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž neuvedl nic, co by mohlo svědčit o jeho odůvodněném strachu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b), nebo co by mohlo být důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 tohoto zákona. Soud pečlivě vyhodnotil i to, zda nejsou v případě stěžovatele důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto neshledal zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od své soustavné judikatury, podle níž ekonomické důvody, včetně nemožnosti získání zaměstnání v zemi původu, nejsou azylově relevantními důvody (za všechny např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, z pozdější doby např. usnesení ze dne 18. 3. 2013 č. j. 9 Azs 4/2013 - 28). Na tom nic nemění ani stěžovatelem namítaný vývoj globalizace světa ani tzv. imigrační krize a její řešení státy Evropské unie. Ústavními a mezinárodními dokumenty, na které stěžovatel v této souvislosti poukazuje, byla Česká republika vázána dávno před vydáním uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. I kdyby z nich bylo možno dovodit stěžovatelem tvrzená práva, nemohou být tedy bez dalšího důvodem změny soudní judikatury.

[13] Rovněž otázkou povahy konfliktu na Ukrajině a jeho možnými dopady na situaci žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně ve své judikatuře (např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17) a na těchto závěrech soud setrvává i dnes, kdy se stav ozbrojeného konfliktu na Ukrajině spíše uklidňuje, než že by docházelo k jeho eskalaci.

[14] Nejvyšší správní soud také opakovaně odmítl chápat brannou povinnost v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, včetně „hrozby“ mobilizace, jako azylově relevantní okolnosti (za všechny např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49).

[15] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou

řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu